Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοστηλαωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 20ὸν.—Ἀριθ. 32

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 241.)

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμὰς καὶ κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὸν Δὶρκ Πέτερς, ἠρώτησεν :

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πέραν τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, ὁ ὁρίζων ἐκλείετο ἀπὸ τὸν ἀτμώδη ἐκεῖνον πέπλον, ὁ ὁποῖος περιγράφεται εἰς τὸ *διήγημα* ;.. Τὸν *εἶδες* ;.. τὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες παραπέτασμα ;.. καὶ τὸν καταρράκτην . . . καὶ τὸ βάραθρον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάθη τὸ πλοιάριον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Μᾶς ἠτένισε, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, ὁ μιγάς, καὶ ἐνένησε τὴν ὀγκώδη του κεφαλήν.

— Δὲν ἠξεύρω ... εἶπε. Τί μ' ἐρωτήσατε, πλοίαρχε ;.. Ἕνας πέπλος [illegible] ἀτμούς ;.. ἀ, ναί ! . . . [illegible]ορεῖ ... μοῦ φαίνεται. . .

Προφανῶς ὁ Δὶρ Πέτερς οὐδέποτε εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ Ἔδγαρ Πόε, πιθανὸν μάλιστα καὶ νὰ μὴν ἤξευρε γράμματα. Ἀφ' οὗ ἅπαξ παρέδωκε τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν εἶχε φροντίσῃ, φαίνεται, διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀπομονωθείς, πρῶτα εἰς τὸ Ἰλλινουᾶ καὶ κατόπιν εἰς τὴν Φαλκλάνδην, δὲν εἶχε μάθῃ οὔτε τὰ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βιβλίου, οὔτε τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ, οὔτε τὴν φανταστικὴν καὶ ἀπίθανον λύσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπινοήσῃ ὁ ἀμερικανὸς συγγραφεύς, διὰ νὰ ἀποπερατώσῃ ὁπωσδήποτε τὴν διήγησιν τῶν παραδόξων ἐκείνων περιπετειῶν.

Ἄλλως τε, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπερφυσικὰ καὶ τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα περιγράφονται εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, δὲν ἠδύναντο νὰ εἶνε ἁπλῶς μία ὀπτικὴ ἀπάτη, γεννήματα τῆς ἐξημμένης φαντασίας τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Τότε, διὰ πρώτην φορὰν ἀφότου ἤρχισεν ἡ συζήτησις αὕτη, ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Τζὲμ Βέστ. Ἂν ὁ ὑποπλοίαρχος ἦτο μὲ τὴν γνώμην μου, ἂν τὰ ἐπιχειρήματά μου ἴσχυσαν νὰ τὸν κλονίσουν, ἂν ἐκηρύσσετο ὑπὲρ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ταξειδίου,— δὲν ἤξευρα τίποτε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Τζὲμ Βέστ περιωρίσθη νὰ ἐρωτήσῃ :

— Πλοίαρχε, αἱ διαταγαί σας ; . .

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Παλαιοὶ καὶ νέοι τὸν περιεστοίχιζον, ἐνῷ ὁ Χῆρνε ἵστατο ὀλίγον ὀπίσω, ἕτοιμος νὰ παρέμβῃ, ὅταν ἤθελε κρίνῃ τὴν παρέμβασίν του ἀναγκαίαν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ναύκληρον καὶ τοὺς συντρόφους του, περὶ τῶν ὁποίων ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς των ἦτο πλήρης καὶ ἀνεπιφύλακτος. Τί ἀπάντησιν ἔλαβε, τί ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ἀνδρῶν του, δὲν γνωρίζω. Τὸν ἤκουσα μόνον ψιθυρίζοντα αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Ὦ, ἂν ἐξηρτᾶτο μόνον ἀπὸ ἐμέ . . . ἂν ὅλοι μ' ἐβεβαίωναν περὶ τῆς συνδρομῆς των ! . .

Τῷ ὄντι, ἄνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πληρώματος, ἄνευ τῆς εἰλικρινοῦς συνδρομῆς ὅλων, δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νέας ἐρεύνας.

Τότε ὁ Χῆρνε ἔλαβε τὸν λόγον ἀποτόμως :

— Πλοίαρχε, εἶπε, δύο μῆνες ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Φαλκλάνδην. Μᾶς ἐπήρατε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι δὲν θὰ μας ἐπηγαίνατε μακρύτερα ἀπὸ τὸ παγόφραγμα καὶ ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ. . .

— Δὲν εἶν' ἔτσι ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, διακόπτων μὲ ἀγανάκτησιν τὸν Χῆρνε. Ὄχι ! δὲν εἶν' ἔτσι ! Σᾶς ἐπῆρα διὰ ταξεῖδι, τὸ ὁποῖον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνω ὅσον θέλω καὶ ὅσον μοῦ ἀρέσει !

— Μὲ συγχωρεῖτε, πλοίαρχε, ὑπέλαβεν ὁ Χῆρνε, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτόμου ὕφους. Ἐφθάσαμεν ἕως ἐδῶ, ὅπου κα-

«Ποῖος σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃς ; . . .
(Σελ. 250, στήλ. α')

νένα πλοῖον δὲν ἔφθασε ποτέ, δηλαδὴ δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ φθάσῃ, ξέχωρα ἀπὸ τὴν Ἰάνα... Νομίζομεν λοιπόν, ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην, πρὶν μας εὕρῃ ἐδῶ κάτω ὁ χειμῶνας... Ἀπὸ ἐκεῖ, σεῖς πάλιν εἰμπορεῖτε νὰ γυρίσετε εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, καὶ μάλιστα νὰ προχωρήσετε ὡς τὸν πόλον, ἂν σας ἀρέσῃ.

Ψύθυρος ἐπιδοκιμασίας ἠκούσθη. Ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ ὑποναύκληρος διηρμήνευε τὰ αἰσθήματα τῆς πλειονοψηφίας, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν ἀκριβῶς οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ πληρώματος. Τὸ νάντιταχθῇ τις κατὰ τῆς γνώμης των, τὸ νὰπαιτήσῃ τις ὑπακοὴν παρ' ἀνθρώπων τόσον ὀλίγον διατεθειμένων νὰ ὑπακούσουν, καί, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, θὰ ἦτο κίνημα ὄχι ἁπλῶς παράτολμον, ἀλλὰ παραφροσύνη, ἡ ὁποία ἀφεύκτως θὰ κατέληγεν εἰς συμφοράν.

Ἐν τούτοις ὁ Τζὲμ Βὲστ ἐπενέβη, καὶ χωρήσας πρὸς τὸν Χῆρνε, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς :

— Ποῖος σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃς; . .

— Ὁ πλοίαρχος μᾶς ἐρώτησε, ἀπεκρίθη ὁ Χῆρνε. Εἶχα λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰπαντήσω.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροφέρθησαν μὲ τόσην αὐθάδειαν, ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ συνήθως συγκρατῶν τὸν ἑαυτόν του, θὰ παρεξετρέπετο ἀφεύκτως, ἂν ὁ Λὰν Γκὺ δὲν παρενέβαινε, λέγων :

— Ἡσύχασε, Τζέμ. . . Τίποτε δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ἂν δὲν συμφωνήσουν πρῶτα ὅλοι !

Κατόπιν, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ναύκληρον :

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου, Οὐρλιγκερλῆ ; . .

— Εἶμαι ἕτοιμος, πλοίαρχε, νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγάς σας, οἱαδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε ! ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ καθῆκόν μας εἶνε νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη κάποια ἐλπὶς νὰ τοὺς εὕρωμεν καὶ νὰ τοὺς σώσωμεν.

Ὁ ναύκληρος ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν, ἐνῷ πολλοὶ τῶν ναυτῶν, —ὁ Δράπ, ὁ Ρόγερ, ὁ Γρατιάνος, ὁ Στέρν, ὁ Μπούρρης — ἔνευον ἐπιδοκιμαστικῶς. Κατόπιν ἐξηκολούθησε :

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ! διέκοψεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ζωηρῶς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Οὐίλλιαμ καὶ τῶν συντρόφων του...

Καὶ καθὼς εἶδα, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς ἡτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸν ἥρπασα ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ μολονότι λυσσῶντα ἐξ ὀργῆς, τὸν ἠνάγκασα νὰ σιωπήσῃ.

Ὄχι δὲν ἦτο ἡ στιγμὴ κατάλληλος διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ μὲ τ' ὄνομα ὅλους ἐκείνους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ βασίζεται. Οὕτως εἶδεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ναῦται τοῦ Ἀλβράνου ἦσαν πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς διαταγάς του ἀσυζητητεὶ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν πιστῶς ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ.

Τοὺς χρηστοὺς τούτους ἄνδρας ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν καί τινες τῶν νεοσυλλέκτων, — τρεῖς μόνον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Ὁπωσδήποτε ἡ πλειονοψηφία ἐφάνη ἀσπαζομένη τὴν γνώμην τοῦ Χῆρνε. Κατ' αὐτούς, τὸ ταξείδιον τοῦ Ἀλβράνου ἔλεγεν εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ἕνεκα τούτου ἠρνοῦντο νὰ μας ἀκολουθήσουν περαιτέρω καὶ ἀπῄτουν ὡρισμένως νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς βορρᾶν. Καὶ οἱ ὁμιλοῦντες οὕτως ἀνήρχοντο εἰς εἴκοσιν. Ἂν τους ἐξηνάγκαζε κανεὶς νὰ βοηθήσουν εἰς τοὺς χειρισμούς, καὶ νὰ διευθύνουν τὸ πλοῖον πρὸς νότον, ἐνῷ ἐκεῖνοι ἤθελον νὰ το διευθύνουν πρὸς βορρᾶν, θά τους ἔξώθει ἀφεύκτως πρὸς στάσιν.

Ἐν τούτοις, ὑπελείπετο ἀκόμη ἐν μέσον νὰ μεταπεισθοῦν,—τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρότερον.

Ἔλαβα πάλιν τὸν λόγον, καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἡ ὁποία εἰς οὐδένα θὰ ἐπέτρεπε νάμφιβάλῃ περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς προτάσεώς μου, εἶπα :

—Ναῦται τοῦ Ἀλβράνου, ἀκούσατέ με !.. Ὅπως ἔκαμαν διάφοροι Κυβερνήσεις, προκειμένου περὶ ἐξερευνητικῶν ταξειδίων ἀνὰ τὰς πολικὰς χώρας, θὰ κάμω κ' ἐγὼ μίαν δωρεὰν ὑπὲρ τοῦ πληρώματος τῆς γολέττας ! Λοιπόν, προσφέρω χίλια δολλάρια διὰ κάθε μοῖραν, τὴν ὁποίαν θὰ διασχίζωμεν, πέραν τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου.

Μία ἀναλογία ἀπὸ ἑβδομήκοντα σχεδὸν δολλάρια δι' ἕκαστον ἄνδρα καὶ δι' ἑκάστην μοῖραν· ὁ πειρασμὸς τοῦ συμφέροντος δὲν ἦτο μικρός.

Ἐνόησα, ὅτι οἱ λόγοι μου ἔκαμνον τὴν ἐλπιζομένην ἐντύπωσιν, καὶ ἐξηκολούθησα :

—Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην θὰ δώσω ἐγγράφως καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν μου πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ὁ ἐντολοδόχος σας, καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ κερδίσετε, θὰ σας μετρηθοῦν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν σας, ὑφ' οἱουσδήποτε ὅρους καὶ ἂν συντελεσθῇ.

«Οὐρρά !.. Ζήτω !..» ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος, δίδων τὸ σύνθημα καὶ τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς συντρόφους του, τῶν ὁποίων αἱ ὁμόθυμοι ἐπευφημίαι ἀντήχησαν συγχρόνως μὲ τὴν ἰδικήν του.

Ὁ Χῆρνε δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος νάντιταχθῇ. . .

Οὕτως ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπόν μου, ἐθυσίαζα χρηματικὸν ποσόν, ὄχι εὐκαταφρόνητον. Οὐχ' ἧττον ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἀπείχομεν τοῦ νοτίου πόλου εἰμὴ ἑπτὰ μοῖρας, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ Ἀλβράνος θὰ ἔφθανεν ἕως ἐκεῖ, πάλιν δὲν θὰ ἐξώδευα περισσότερα τῶν δεκατεσσάρων χιλιάδων δολλαρίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΝ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 27 Δεκεμβρίου, ὁ Ἀλβράνος ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, στρέφας τὴν πρώραν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλοίου ἐξετελεῖτο μὲ τὴν αὐτὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν. Ἀλλως τε οὔτε κίνδυνοι ἀκόμη ὑπῆρχον, οὔτε κόποι ἐξαιρετικοὶ ἀπῃτοῦντο. Ὁ καιρὸς διετηρεῖτο καλός, ἡ θάλασσα γαληνιαία. Καὶ ἐφ' ὅσον αἱ συνθῆκαι αὗται δὲν μετεβάλλοντο, τὸ σπέρμα τῆς ἀνυποταξίας — ὡς ἤλπιζα τοὐλάχιστον, —δὲν θὰ εὕρισκε κατάλληλον ἔδαφος διὰ νἀναπτυχθῇ, καὶ αἱ δυσχέρειαι δὲν μας ἤρχοντο ἐκ τοῦ σημείου τούτου.

Ὁ Δίρκ Πέτερς, καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ταὐτότητός του, δὲν μετέβαλεν ἕξεις καὶ ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε ὡς πρὶν ἀκοινώνητος. Ἐν τούτοις τὸ πλήρωμα, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθε ποῖος εἶνε, δὲν ἐξεδήλωσε πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν ἀντιπάθειαν ἕνεκα τῶν ἐπὶ τοῦ Κράμπουφρι καλέων σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ συγχωρήσῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰς περιστάσεις... Ἔπειτα πῶς νὰ λησμονήσῃ τις ὅτι ὁ μιγὰς εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν ζωήν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Μαρτίνου Χόλτ ; . . Ὁπωσδήποτε ὁ Δίρκ Πέτερς ἐξηκολούθει νὰ μένῃ πάντοτε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ τρώγῃ μόνος εἰς μίαν ἄκρην, νὰ κοιμᾶται εἰς μίαν ἄλλην, νὰποφεύγῃ συστηματικῶς ὅλον τὸ πλήρωμα... Μήπως εἶχε κανένα ἄλλον λόγον νὰ φέρεται οὕτω, τὸν ὁποῖον θὰ μας ἀπεκάλυπτε τὸ μέλλον ; Ἴσως.

Οἱ ἀπὸ βορρᾶ σταθεροὶ ἐκεῖνοι ἄνεμοι, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν ὁποίων ἡ μὲν Ἰάνα εἶχεν ἀναχθῇ μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ δὲ πλοιάριον τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ μοῖρας τινὰς πέραν αὐτῆς, ἔπνεον καὶ τώρα εὐνοϊκώτατοι διὰ τὸ ταξείδιόν μας. Πλησίστιος ὁ Ἀλβράνος διέσχιζε μὲ τὴν ταχεῖάν του τρόπιδα τὰ διαφανῆ καὶ ὄχι γαλακτώδη ἐκεῖνα ὕδατα, ἀφίνων ὄπισθέν του αὔλακα μακρὰν καὶ λευκήν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩ.ΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 243]

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, στὰ πρὸς τὴν κυρίαν Ἀδαμαντίδου.—Πῶς σοῦ φαίνεται ;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, ὁμοίως. — Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ ! . . Καμμιὰ φορὰ αὐταὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι καὶ πνευματώδεις κυρίαι. . .

Ὁ Κ^{ος} ΚΑΛΙΝΑ, ὁμοίως—Αὐτὴ πνευματώδης ;.. Ὡς τώρα τοὐλάχιστον δὲν μας ἔδειξε κανένα πνεῦμα. . .

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Καὶ τώρα πῶς θὰ τα ξεμπλέξω ;.. Χμ ! τί νὰ κάμω ! Μιὰ ποῦ μπῆκα 'ςτὸ χορό, πρέπει νὰ χορέψω. . . Ἔμπρὸς λοιπόν ! Εἶμαι ἡ κυρία καὶ θὰ εἶμαι ὅσῳ μπορέσω ! (Πλησιάζει τὰς ἐπισκεπτρίας, αἱ ὁποῖαι φυλλομετροῦν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης λευκώματα, διὰ νὰ κρύπτουν ὀλίγον τὴν ἀμηχανίαν των καὶ τὴν ἔκπληξίν των. Ἡ Μαριγὼ ἀαρίζεται ἀδεξίως μὲ τὰ ρεπέδιον καὶ λαμβάνει στάσεις γελοίας.) Κυρίες μου, ἂν θέλετε νὰ καθήστε. . . ἐλεύτερα ! ἐλεύτερα !

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν.—«Ἐλεύτερα ;».. Καλὲ αὐτὴ ὁμιλεῖ σὰν καμαριέρα ! . . (Κάθηνται).

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, στὰ πρὸς τὴν κυρίαν Καλινᾶ —Παῦσε λοιπόν!.. (πρὸς τὴν Μαριγώ.) Καὶ εἰς τί καταγίνεσθε, κυρία μου ; Πῶς ἀπασχολεῖτε τὰς ὥρας σας, ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχήν ; Βεβαίως, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶδα εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι,— καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὁποίων ἐπισφραγίζει ὅσα μᾶς εἶπε περὶ τῆς καλαισθησίας σας ἡ Κυρία Κανάβου,—βεβαίως καταγίνεσθε εἰς φιλολογικὰς μελέτας.

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Ὦ Θέ μου ! αὐτὴ βέβαια δὲν μιλᾷ ρωμαΐκα ! . . (Δυνατά.) Ἄ, μάλιστα, κυρία μου ! Ἔχω μερικὲς φυλλάδες, γιὰ νὰ σκοτώνω τὸν καιρό... (Λαμβάνει μηχανικῶς ἓν βιβλίον καὶ συλλαβίζει τὸν τίτλον.) «Ἰ...στο...ρία... τῆς ... Τέχνης.» Ναί, εἶνε κάτι Ἱστορίες ... σὰν νὰ λέμε Παραμύθια.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, γελῶσα.—Τί εἴπατε ; παραμύθια ; . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου δὲν ἀσπάζεται τὰς περὶ Τέχνης ἰδέας τοῦ συγγραφέως, καὶ ἀ' αὐτό, ἐπὶ τὸ παραστατικώτερον, μετεχειρίσθη αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν. Δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία μου ;

ΜΑΡΙΓΩ. — Ναί, καλέ, ναί ! . . μὰ ποῦ το ηὗρε !.. σοῦ εἶνε μιά !.. (Λαμβάνει ἄλλο βιβλίον καὶ συλλαβίζει τὸν τίτλον.) «Σολω...μοῦ ...» Ἄ, αὐτὸ πάλι λέγει γιὰ σολομοὺς ... ξεύρετε ... γιὰ κεῖνα τὰ κόκκινα ψάρια ποὺ τα ἔχουν 'ςτὰ κουτιά, σὰν τοὺς ἀστακούς.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, γελῶσα. — Ἄ, εὐφυέστατον ! ὡραιότατον ! . . Βλέπω, κυρία μου, ὅτι ἀγαπᾶτε καὶ τὰ λογοπαίγνια. . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ νέα μας φίλη εἶνε ἀμαθεστάτη. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. (Δυνατά.) Εἶδα, κυρία μου, ὅτι ἔχετε ἐδῶ καὶ τὴν Καλύδην τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ.

ΜΑΡΙΓΩ, ἀφίνουσα τὰ βιβλία καὶ δεικνύουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον.— Ναί, ναί, μάλιστα, εἶνε ἐκεῖ κάτω... Μιὰ καλυβούλα κόκκινη, πολὺ εὔμορφη, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔχουμε καὶ 'ςτὸ χωριό μας... (διορθώνουσα ἑαυτὴν) ἄ, μὲ τὸ βαρδόν ! . . θέλω νὰ 'πῶ 'ς ἕνα χωριὸ τῆς Τῆνος, ποὺ περνοῦμε κάπου-κάπου τὸ καλοκαίρι. (Αἱ ἐπισκέπτριαι ἀλληλοκυτάζονται.) Μὰ δὲν εἶνε τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ, καθὼς εἴπατε. . . Αὐτὴ τὴν καλυβούλα ποὺ φαίνεται δὲν λέτε ;.. Εἶνε τοῦ κὺρ Στάθη τοῦ Μυλωνάδη, τοῦ κουμπάρου μας. Τί τίμιος ἄνθρωπος ! . . Ὁ κύριος ... ὁ κύριος Χρυσίδης τοῦ ἔχει βαπτίσῃ ἕνα κοριτσάκι. (Ἀκκιζομένη.) Τὸ ἔβγαλε μάλιστα Μαρία ... τὄνομά μου. . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ὁ σύζυγός σας φαίνεται, ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ πολύ, καὶ το ἀξίζετε... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν σας εἶπα διὰ τὴν καλύβα τοῦ κὺρ Στάθη τοῦ κουμπάρου σας, ὁ ὁποῖος δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ τίμιος ἄνθρωπος—ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τον γνωρίζω... Ἐγὼ σᾶς ὡμίλησα περὶ τῆς Καλύδης τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ, τοῦ ἀριστουργήματος τῆς κυρίας Στοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχετε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι σας.

ΜΑΡΙΓΩ. τὰ χάνει. — Ἄ, ναί . . . ναί ... συμπάθειο, κυρία μου ... κ' ἐγὼ ἡ ἄμυαλη ἔλεγα πῶς. . .

(Σιγὴ παρατεταμμένη. Ὅλοι εὐρίσκονται ἐν ἀμηχανίᾳ.)

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν.—Ποτὲ δὲν πρέπει νάκούῃ κανεὶς τί λέγει ὁ κόσμος ! Φαντασθῆτε αὐτὴ ἡ κυρία νὰ ἔχῃ φήμην λογίας καὶ καλλιτέχνιδος ! ... ὅμως φῶς φανερὸν ὅτι εἶνε ἀγράμματη. Ἂς εἶνε· εἰμπορεῖ κατὰ τὰ ἄλλα νὰ εἶνε ἐξαίρετη κυρία. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! (Πρὸς τὴν Μαριγώ.) Παρατηρῶ, κυρία μου, ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὰ βιβλία, ὅσον ἐνόμισα εἰς τὴν ἀρχήν. . . Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα ἡ μελέτη, ὅταν κανεὶς εὑρίσκῃ ἄλλας ἀσχολίας.

ΜΑΡΙΓΩ, Ναί ... ὄχι ... ναί ... δηλαδή. . .τί λόγος ! . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Φαίνεται ὅτι καὶ τὰ βιβλία ἀνήκουν εἰς τὸν κύριον Χρυσίδην.

ΜΑΡΙΓΩ, ζωηρῶς. — Μάλιστα ! μάλιστα ! ὁ κύριος . . . ὁ κύριος Χρυσίδης ὅλῳ διαβάζει. Ἐμένα, νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μου ἀρέσει καὶ τόσῳ πολύ... Ξέρω κάτι λίγα γραμματάκια. . . μοῦ τἄμαθε μὲ τὸ ζόρι ἡ πειὸ μεγάλη μου ἀδελφή ... μὰ τί τα θὲς καὶ τί τα γυρεύεις ! ποτέ μου δὲν ἐκατάλαβα τί χρειάζονται. . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.—Εἰς τὰς γυναῖκας ; Πιθανόν ! Φαίνεται, ὅτι εἴσθε μὲ τὸ μέρος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀποφαίνονται ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι, ἂν ὄχι ἡ φιλολογία, αἱ τέχναι τοὐλάχιστον . . . ὀλίγη μουσική, παραδείγματος χάριν... Ἀλήθεια, κυρία μου, τραγῳδεῖτε ; Εἶδα πολλὲς νότες φωνητικῆς μουσικῆς ἐπάνω 'ςτὸ πιάνο.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἄ, βεβαίως ἡ κυρία Χρυσίδου θὰ τραγῳδῇ. . .

ΜΑΡΙΓΩ. —Δηλαδή, ναί . . . κάπου-κάπου. . . Ἄμα ἔχω κέφι. Ἡ μαγείρισσα ὅμως τραγουδάει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Εἴσθε πολὺ μετριόφρων. Ἡ μαγείρισσά σας εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐκ φύσεως καλὴν φωνήν, ἀλλὰ τέχνην διόλου· ἐνῷ σεῖς τραγῳδεῖτε δυσκολώτατα τεμάχια.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.— Πραγματικῶς, εἶδα ἐκεῖ κάτι τι καὶ ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουνώ.

ΜΑΡΙΓΩ. — Ναί . . . μάλιστα. «Τὸ κουνῶ κ' ἐκεῖνο κλαίει . . .» τὸ τραγουδῶ κι' αὐτὸ καμμιὰ φορά.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, γελῶσα.—Ὦ, εὐφυέστατον ! . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, ὁμοίως. — Ἡ κυρία Χρυσίδου ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἀστειότητας καὶ τὰ λογοπαίγνια. . .

ΜΑΡΙΓΩ. — Καὶ τὰ κούμαρα, κυρίες μου, καὶ τὰ κούμαρα !

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ.
Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. } γελῶσαι καὶ αἱ δύο.—Ὦ, αὐτὸ πάλι !.. χαριτωμένον !

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν.— Γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους ... καλὰ τὲς διασκεδάζω... Ἂν τες ἐτρατάριζα μάλιστα καὶ τίποτα. . . Καλὸ θὰ ἦταν μὰ τὸ ναί ! Θὰ τρώγαν καὶ θὰ πίναν, καὶ ἔτσι δὲν θὰ εἶχαν καιρὸ νὰ μὲ βασανίζουν μ' ἐρωτήσεις, ποὺ δὲν της καταλαβαίνω ... Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ μπλέξω σὲ καμμιὰ ἀπὸ δαῦτες καὶ δὲν θὰ ἔχω ξεμπερδεμό. . . Καλὲ ἄς τες μπουκώσω γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου ! (Δυνατά.) Κυρίες μου, ἀγαπᾶτε νὰ σας τρατάρω κάτι τί ;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ὦ, κυρία Χρυσίδου, μᾶς ὑποχρεόνετε... ἀλλὰ εἶνε περιττόν.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐνοχληθῆτε.

ΜΑΡΙΓΩ.—Ὄχι δά ! ὄχι δά ! Ἔχω κάτι φροῦτα ὡραιότατα καὶ ἕνα κρασάκι πρώτης... Δὲν θὰ μὲ ζημιώσετε, κυρίες μου. Εἶνε δῶρα τοῦ κουμπάρου !

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ὡραῖο κομπλιμέντο. (Δυνατά.) Μὰ γιατί νὰ...

ΜΑΡΙΓΩ.—Δὲν πειράζει, κυρίες μου, δὲν πειράζει! Σὰν 'στὸ σπίτι σας. Σταθῆτε ἐδῶ κᾶ μιὰ στιγμὴ νὰ πάω νὰ σάς τα φέρω. . .

Ἡ Κ" ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — *Διατί νὰ ἐνοχληθῆτε σεῖς*; Δὲν φωνάζετε τὴν ὑπηρέτριάν σας;

ΜΑΡΙΓΩ.— Τὴν ὑπηρέτριά μου; . . ἄ, τὴν ἔδιωξα!.. (Κατ' ἰδίαν.) Ἀχ! ἔδινα κάτι τι νὰ ἤμουν 'στὴ θέσι της. (Πετᾷ τὸ ρεπιδιόν της καὶ ἐξέρχεται τρέχουσα.) Μιὰ στιγμὴ κ' ἔφθασα!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

(Ἀνωτέρα τάξις).

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 245)

— Ὁ κύριος εἶπε: «Ἔφαγαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἔ, τὸ ἴδιο θὰ κάμουμε τώρα καὶ 'μεῖς. Ἂς περιμείνουν.» Λοιπόν, Γιαννάκη, — ἐξηκολούθησεν ὁ μαῦρος, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρόν του φίλον,— ἔρχεσαι μαζί μου νὰ ἰδῆς τὰ σκυλιὰ τοῦ ἀφέντη;

— Ἂν θέλῃ ἡ Μηλιά. . .

— Πήγαινε, φθάνει νὰ ἔλθῃς γρήγορα.

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ βοηθήσω τὴν κυρίαν Πολυξένην.

— Ναί· θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ διπλώσω αὐτὲς τὲς πετσέτες καὶ νὰ τες φυλάξω 'στὸ ἐρμάρι, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, τὴν ὁποίαν εἶλκυεν ὁλονὲν περισσότερον ἡ συμπεριφορὰ τῆς Μηλιᾶς.

Ἀφότου εὑρέθη εἰς τὴν ἀρχοντικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν, — *σωστὸν παλάτι*, τὸ ὁποῖον δὲν ὡμοίαζε καθόλου μὲ τὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Βράχου,—ἡ Μηλιὰ δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζῃ ὅ,τι ἔβλεπε γύρω της. Πρῶτα τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ μαγειρεῖον μὲ τὴν πλουσίαν παράταξιν τῶν στιλπνῶν σκευῶν του . . . ἔπειτα τὸ πλυντήριον μὲ τοὺς διαφόρους κρουνούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔτρεχε κρύον ἢ ζεστὸν νερόν ... τέλος ἡ ἀπέραντος ἐκείνη ἱματιοθήκη, ὅπου τὰ ἀσπρόρρουχα ἐσχημάτιζαν σωροὺς ὑψηλοὺς ὡς τὸ ταβάνι, περιμένοντα νὰ τοποθετηθοῦν ἐν τάξει εἰς τὰ εὐρύχωρα ἐκεῖνα ἐρμάρια, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου... Τί εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅσοι ἠμποροῦσαν νὰ κατοικοῦν ὅλον τὸν καιρὸν σὲ τέτοιο *σπίτι! Ἐκεῖ μέσα βέβαια κανεὶς δὲν ἐγνώριζε οὔτε κεῖναν οὔτε ψῦχος*. . .

— Τί συλλογίζεσαι, παιδί μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ Πολυξένη πού την ἔβλεπε τόσω σκεπτικήν.

— Συλλογίζομαι, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν περιποίησί σας. . . Ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ μὲ κρατήσετε καὶ μένα ἐδῶ ... νὰ βόσκω τὲς ἀγελάδες ... νὰ πλένω ... νὰ σιδερόνω ... νὰ ράπτω. . .

— Ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σου ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ τίποτε; . .

— Ἀλήθεια, θὰ ἦταν βάρος εἰς τὸ σπίτι,—καὶ ἡ Μηλιὰ ἐστέναξεν, ὡς νὰ της ἔφευγε μία ἐλπίς—δὲν πρέπει νὰ φύγουμε πολὺ ἀργά, γιατί ἔχουμε νὰ περάσουμε τὸ δάσος. Δὲν θέλω νὰ μας ξαναβρῇ ἡ νύκτα ἐκεῖ μέσα. . .

— Καὶ ποῦ θὰ κοιμηθῆτε;

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σας ρωτήσω, γιατί δὲν ξεύρω καθόλου τὸν τόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν γαυγίσματα καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη... Ἡ Μηλιὰ ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν εἰς τὴν αὐλὴν θέαμα ἔξοχον: Δύο σκύλοι ὡραῖοι, κατάμαυροι, καὶ ἓν χαριτωμένον σκυλάκι, ἐπίσης μαῦρον, ὁδηγούμενοι καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τοῦ μαύρου ὑπηρέτου, εἶχαν εἰς τὴν μέσην των τὸν Γιαννάκην, καὶ ἐπηδοῦσαν μαζί του καὶ ἐγαύγιζαν καὶ ἐφώναζαν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν φιλίας καὶ χαρᾶς. . . Τότε ἤνοιξεν ἓν παράθυρον, καὶ ὁ κύριος Δούμανης διέταξε νὰ του ὑπάγουν τοὺς σκύλους του. Ἀμέσως ὅλη ἡ ὁμὰς—μαῦρος, παιδί, σκύλοι,—ὥρμησαν πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Ζοζὸς ὤθησε τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου, ὅπου εὑρίσκετο ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ τὰ ζῷα ἔκαμαν θορυβώδη εἰσβολὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, παρασύροντα μαζί των καὶ τὸν Γιαννάκην· οὕτως ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν κύριόν των τὸν νέον των φίλον.

— Τί εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ ὡραῖον παιδάκι; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν Ζοζόν.

— Εἶνε τὸ παιδί, ποῦ βρήκαμε 'στὸ δάσος, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Μπᾶ! καὶ ποῦ νὰ το γνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ φορέματα! . . Ἔ, τί την ἔκαμες τὴν ἀδελφήν σου, ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν Γιαννάκην.

— Τὴν ἄφησα μ' ἐκείνην τὴν κυρία ποῦ μ' ἐντένισε, γιὰ νὰ την κτενίσῃ...

— Πῆγαινε νὰ την φέρῃς... Ἀλλὰ ἠξεύρεις τὸν δρόμον;

— Ὄχι τόσω καλά ... ἂν ἔλθῃ ὅμως μαζί μου ἡ Λουλοῦ (οὕτως ὠνομάζετο τὸ σκυλάκι.)

— Δὲν πιστεύω νὰ σε ἀκολουθῇ.

— Θά μ' ἀκολουθήσῃ!

Ὁ Γιαννάκης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θύραν, ἐστάθη καὶ ἐσφύριξε. Ἡ Λουλοῦ *ἐσήκωσε τ' αὐτιά, ἐδίστασεν ὀλίγον*, ἔπειτα ἔτρεξε μὲ πηδήματα πρὸς τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν θριαμβευτικῶς.

— Πολὺ περίεργον αὐτό! εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης.

— Τὰ σκυλιά, βλέπετε, ἐννοοῦν κάμμιὰ φορὰ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους . . . εἶπεν ὁ Ζοζός. Ἐκατάλαβαν ἀμέσως πῶς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ καλὸ παιδί. . . Νὰ ἔβλέπατε τί χάδια τοῦ ἔκαμαν!

Ὁ κύριος Δούμανης ἐκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ ἄναψε τὴν πίπαν του. Τὰ δύο λαγωνικὰ εἶχον λάβῃ τὴν συνειθισμένην των θέσιν, εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου των.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν νύμφην μου, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν Ζοζόν.

Μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Δούμανη, ἡ χήρα τοῦ Εὐτυχίου Δούμανη, νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς Λάνδης, εἰσήρχετο εἰς τὸ καπνιστήριον.

— Μ' ἐζήτησες, Εὐσέβιε; ἠρώτησε τὸν ἀνδράδελφόν της.

— Ναί, ἤθελα νὰ σε συμβουλευθῶ διά. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ἡ κυρία Πολυξένη, ἀφ' οὗ εἰσήγαγε πρῶτα τὴν Μηλιὰν καὶ τὸν Γιαννάκην. Καὶ ἡ μικρὰ ἦτο ἐπίσης ἀγνώριστη, εὔμορφη, μὲ μίαν χονδρὴν πλεξοῦδαν, ἡ ὁποία ἔπιπτεν εἰς τὴν ράχιν της, καὶ μὲ τὴν κομψὴν καὶ καθαροτάτην ἐκείνην ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία ἐπαρουσίαζεν ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματός της. Τί ἔκπληξις διὰ τὰ παιδιὰ ἦτο πάλιν ἡ αἴθουσα ἐκείνη, ἡ μεγάλη καὶ φωτεινή, γεμάτη ἀπὸ βαλσαμωμένα κεφάλια ἀγριοχοίρων, λύκων, ἐλάφων καὶ πελώρια κέρατα!.. στολισμένη μὲ ἔδρματα ζώων καὶ μὲ κάθε εἶδος κυνηγετικὰ ὅπλα κρεμασμένα εἰς τοὺς τοίχους! . . Ὁ Γιαννάκης μάλιστα δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια.

— Πλησίασε, κορίτσι μου, εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης. Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Μηλιά ... ὁ ἀδελφός μου Γιαννάκης.

— Τὸ ἐπίθετόν σας;

— Δερρῆς.

— Τί δουλειὰ κάμνει ὁ πατέρας σας;

— Ἦταν ψαρᾶς.

— Γιατί ἀφήσατε τοὺς γονεῖς σας;

— Γιατί ἀπέθαναν καὶ οἱ δυό.

— Τὰ δυστυχῆ!.. ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὴν πιστεύῃς εὔκολα ὅ,τι σοῦ λέγουν, εἶπε τότε ἡ νύμφη τοῦ κ. Δούμανη. Ρώτησέ τα ἀπὸ ποῦ εἶνε, σὲ παρακαλῶ.

— Ἔχεις δίκαιον, αὐτὸ πρέπει νὰ μάθουμε πρῶτα... Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶσθε, μικρά μου;

— Ἀπὸ τὸ χωριό. . .

— Ποιὸ χωριό;

— Ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι

— Τίνος δήμου εἶνε αὐτὸ τὸ χωριό; ποίας ἐπαρχίας;

— Πῶς εἴπατε, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν.

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐπαρχία σας;

— Πλωμανάκι.

— Μὰ τὸ Πλωμανάκι δὲν εἶνε ἐπαρχία!

— Δὲν ἠξεύρω, κύριε.

— Βλέπεις, Εὐσέβιε, ποῦ λέγουν ψεύματα; εἶπε πάλιν ἡ νύμφη του. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζουν πῶς λέγεται ἡ ἐπαρχία των. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρουν πλέον τί ὄνομα νὰ ἐπινοήσουν...

— Δὲν λέγω ψεύματα, κυρία, εἶπεν ἡ Μηλιά. Τὸ χωριό μας λέγεται Πλωμανάκι· περισσότερο δὲν ξεύρω, γιατί δὲν ἐπῆγα ποτὲ παραέξω . . . ἔμενα πάντα κοντὰ 'στὸν πατέρα μου καὶ ἐψαρεύαμε.

— Καλά, οἱ γονεῖς σας ἀπέθαναν· ἀλλὰ πῶς; τόσω δὲν εὑρέθη κανένας ἄλλος συγγενὴς νὰ σας παραλάβῃ; παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη μὲ ὕφος μεγάλης δυσπιστίας.

— Μά ... ἐφύγαμε, βλέπετε. . .

— Νά το! καλά το εἶπα ἐγώ! Βλέπεις, Εὐσέβιε, ὅτι εἶνε παιδιὰ μὲ κακὰ αἰσθήματα, ἀφ' οὗ ἐπροτίμησαν νὰ ζητιανεύουν εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ νὰ ἐργάζωνται πλησίον τῶν συγγενῶν των;

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς *Δ. Ζεττεβραίη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

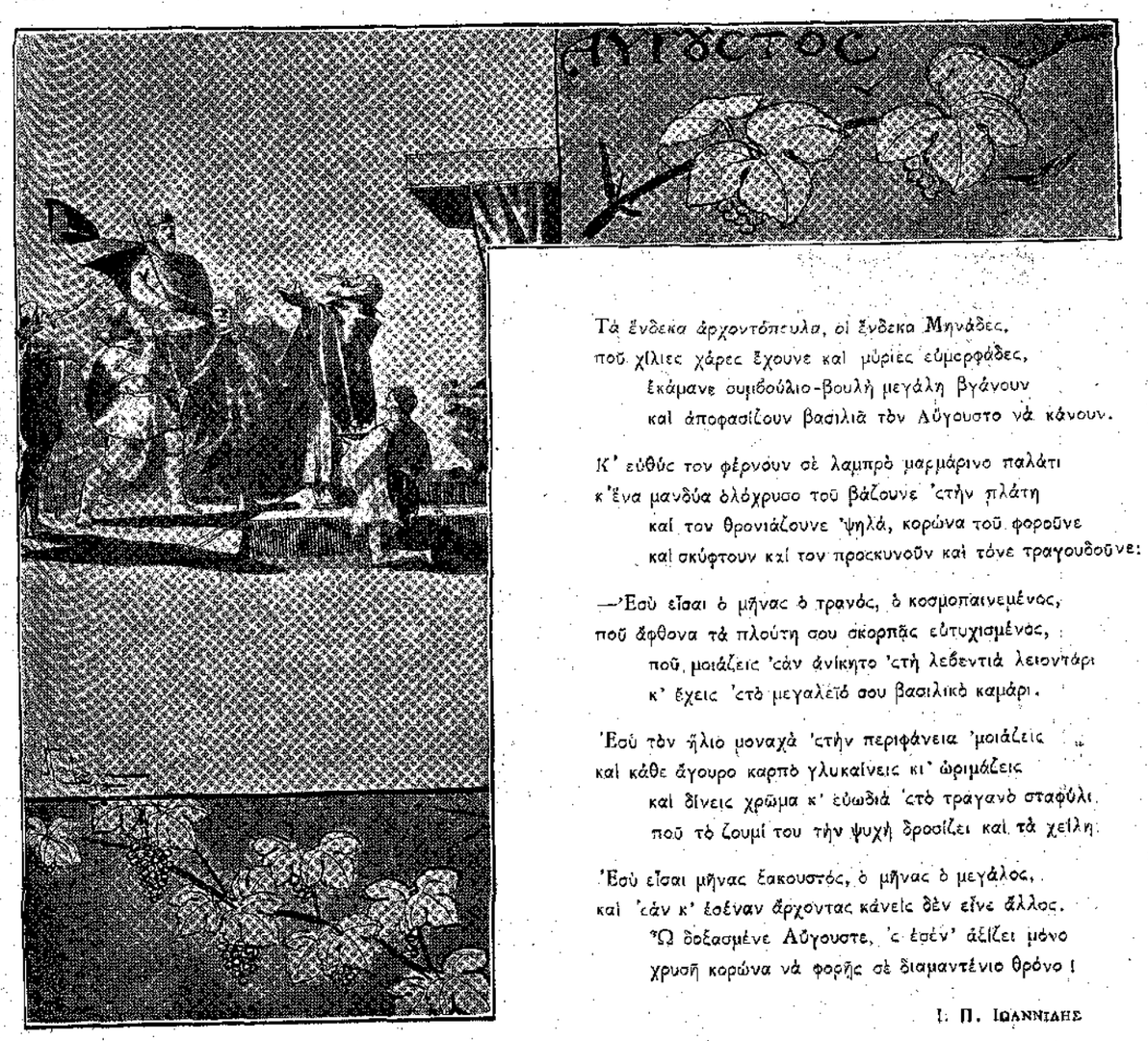

Τὰ ἑνδεκα ἀρχοντόπουλα, οἱ ἑνδεκα Μηνάδες,
ποῦ χίλιες χάρες ἔχουνε καὶ μύριες εὐμορφάδες,
ἐκάμανε συμβούλιο-βουλὴ μεγάλη βγάνουν
καὶ ἀποφασίζουν βασιλιᾶ τὸν Αὔγουστο νὰ κάνουν.

Κ' εὐθύς τον φέρνουν σὲ λαμπρὸ μαρμάρινο παλάτι
κ' ἕνα μανδύα ὀλόχρυσο τοῦ βάζουνε 'στὴν πλάτη
καὶ τον θρονιάζουνε 'ψηλά, κορώνα τοῦ φοροῦνε
καὶ σκύφτουν καὶ τον προσκυνοῦν καὶ τόνε τραγουδοῦνε:

—Ἐσὺ εἶσαι ὁ μῆνας ὁ τρανός, ὁ κοσμοπαινεμένος,
ποῦ ἄφθονα τὰ πλούτη σου σκορπᾶς εὐτυχισμένος,
ποῦ μοιάζεις 'σὰν ἀνίκητο 'στὴ λεβεντιὰ λειοντάρι
κ' ἔχεις 'στὸ μεγαλεῖό σου βασιλικὸ καμάρι.

Ἐσὺ τὸν ἥλιο μοναχὰ 'στὴν περιφάνεια 'μοιάζεις
καὶ κάθε ἄγουρο καρπὸ γλυκαίνεις κι' ὡριμάζεις
καὶ δίνεις χρῶμα κ' εὐωδιὰ 'στὸ τραγανὸ σταφύλι
ποῦ τὸ ζουμί του τὴν ψυχὴ δροσίζει καὶ τὰ χείλη.

Ἐσὺ εἶσαι μῆνας ἑκατοστός, ὁ μῆνας ὁ μεγάλος,
καὶ 'σὰν κ' ἐσένα ἄρχοντας κάνεις δὲν εἶνε ἄλλος.
Ὦ δοξασμένε Αὔγουστε, 'σ ἐσένα' ἀξίζει μόνο
χρυσῆ κορώνα νὰ φορῇς σὲ διαμαντένιο θρόνο!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΦΑΣΟΥΛΙ ΣΤΟ ΦΑΣΟΥΛΙ»

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε ἡ περὶ Αὐξήσεως πρότασις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ἡ ἔμπρακτος ψηφοφορία.

Ὅπως ἡ Διάπλασις, ἡ ὁποία,—καθὼς σάς το εἶπεν,—ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς ἐλπίδος, τῆς στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων της· ὅπως οἱ περὶ Αὐτήν, οἱ γνωρίζοντες πόσον ἡ ἀγάπη αὕτη εἶνε βαθεῖα καὶ θερμή, οὕτω καὶ οἱ φίλοι της, οἱ συνδρομηταί της καὶ αἱ συνδρομήτριαι, ἔχουν πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας θὰ εἶνε εὐνοϊκόν. «Εἴμεθα βέβαιοι—τῇ γράφουν πανταχόθεν,—ὅτι τὸ σχέδιον, θὰ ἐπιτύχῃ, ὅτι ἡ αὔξησις θὰ πραγματοποιηθῇ, διότι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνόπαις, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ ψηφίσῃ ὑπὲρ τῆς προτάσεως, καὶ νὰ μὴ τὸ κάμῃ. Τὸ ὑπαγορεύει ἡ πρόδος καὶ ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ εἶσαι διπλῆ, καὶ οἱ Βουλγαρόπαιδες οὐδένα πλέον θὰ ἔχουν λόγον νὰ καυχῶνται, ὅτι εἶνε φιλομουσότεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων.»

Οἱ γράφοντες οὕτως, οἱ ἐκφράζοντες κατηγορηματικώτατα τὴν περὶ τῆς ἐπιτυχίας πεποίθησίν των, εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μόλις ἔλαβαν τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, ἔσπευσαν νὰ το ἐπιστρέψουν συμπεπληρωμένον ἢ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ το κάμουν τάχιστα· εἶνε προπάντων ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπόθησαν μὲ τὴν μεγαλητέραν εἰλικρίνειαν τὴν αὔξησιν, καὶ χωρὶς νὰ χάσουν οὔτε ἡμέραν, οὔτε ὥραν, οὔτε στιγμήν, ἔσπευσαν νὰ δείξουν ἐμπράκτως τὸν πόθον των... Αὐτοὶ ἐσχηματίσαν ἤδη πλήρη καὶ ἀσάλευτον τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ γνωρίζετε διατί; Διότι ἠρώτησαν τὸν ἑαυτόν των, διότι ἠρώτησαν τὴν καρδίαν των. Ἐκ τῶν ἰδίων ἔκριναν τὰ ἀλλότρια. Οὕτω καὶ οἱ καλοί, οἱ ἐνάρετοι, οἱ ἀθῶοι, πιστεύουν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἐπίσης καλός, ἐνάρετος, ἀθῶος. Μόλις ἀρχίσῃ κανεὶς νὰμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ ἄλλου, ἔπαυσε καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε ἀθῶος.

Διὰ τοῦτο μοὶ ἐφάνη παράδοξος καὶ κάπως ἀντιφατικὴ ἡ ἐπιστολή ἑνὸς φίλου μας, — ἄλλως τε ἐκ τῶν ἀρίστων, —τὴν ὁποίαν, ὁμοίως ἀποροῦσα, μοὶ ἔδειξε σήμερον ἡ Διάπλασις. Ὁ φίλος μας αὐτὸς ἔγραφε: «Ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως μοῦ φαίνεται σωστή· ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ψηφίσω, διότι ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ποτύχῃ.»

Ἐν πρώτοις, ἀφ' οὗ ἡ πρότασις τοῦ φαίνεται σωστή, διατί νὰ μὴ τὴν ψηφίσῃ; Οὕτως ἢ ἄλλως, ἐν οἱαδήποτε περιπτώσει, τι θὰ ἔχανε; Τὰς 14 δραχμὰς του; Ὄχι βέβαια· διότι καὶ ἐν περιπτώσει ἀκόμη ἀποτυχίας τῆς προτάσεως, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι τὰ λεπτὰ αὐτὰ δὲν χάνονται. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐχάνοντο, ἔστω, νομίζετε ὅτι δὲν ἀξίζει θὰ θυσιάσῃ κανεὶς 14 δραχμάς, προκειμένου νὰ συνεισφέρῃ ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας, νὰ ψηφίσῃ μίαν πρότασιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ αὐτὰ τὰ λεπτά, — καὶ γνωρίζω ἄτι ὁ φίλος μας ἐκεῖνος ἔχει, —καὶ νὰ του φαίνεται ἡ πρότασις, σωστή; Δὲν βλέπετε ἐδῶ φανερὰ μίαν ἀσυμφωνίαν μεταξὺ σκέψεως καὶ πράξεως; καὶ ἐκ τῆς ἀσυμφωνίας αὐτῆς δὲν ἄγεσθε νὰ πιστεύσετε, ὅτι ἡ σκέψις δὲν εἶνε εἰλικρινής, ὅτι εἰς τὸν φίλον μας αὐτὸν ἡ πρότασις δὲν φαίνεται, ὅπως λέγει, σωστή;

Ἔπειτα, πῶς ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ σχέδιον θὰ ποτύχῃ; Μήπως ἠρώτησε τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅλους καὶ εἶδε τί γ' ὤμην ἔχει ἡ πλειονοψηφία; Μήπως ἔλαβεν ἐπιστολὰς ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἡ Διάπλασις; Ὄχι βέβαια. Ἐσχημάτισε λοιπὸν τὴν πεποίθησίν του, κρίνας ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια. Ὅ,τι δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ αὐτός, ἐνόμισεν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δὲν θὰ θελήσουν νὰ το κάμουν. Καί σας εἶπα ἤδη, ὅτι αὐτὸ συμβαίνει συνήθως εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Ἀλλ' ἔστω· παραδέχομαι ὅτι ἀδικῶ τὸν φίλον μας ἐκεῖνον· πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιστολή του εἶνε εἰλικρινής· πιστεύω ὅτι τώοντι εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ψηφίσῃ τὴν πρότασιν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐθεώρησε περιττόν, σχηματίσας τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ποτύχῃ, ἐκ προχείρου ἀνακρίσεως μεταξὺ τῶν γνωστῶν του, ἡ πλειονοψηφία τῶν ὁποίων κατὰ σύμπτωσιν, εἰμπορεῖ νὰ ἔτυχε νὰ ποτελῆται ἐξ ἀδιαφόρων ἢ καὶ ἀπόρων (διότι μόνον οὗτοι δὲν θὰ ψηφίσουν τὴν πρότασιν.) Καὶ νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν δυσκολεύομαι πολὺ νὰ τα πιστεύσω αὐτὰ ὅλα, καὶ μάλιστα τὴν κακὴν σύμπτωσιν, διότι ἐξ ἄλλων περιστάσεων γνωρίζω πόσον ὁ φίλος μας εἶνε φιλοπρόοδος, φιλόμουσος καὶ ἔνθερμος θιασώτης τῆς «Διαπλάσεως.»

Τότε ὅμως ὁ φίλος μας ἐλησμόνησε τὴν κοινὴν ἀλλὰ σοφωτάτην παροιμίαν: «Φασοῦλι 'στὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.» Ἂν την ἐνεθυμεῖτο, ἀφεύκτως θὰ ἐπέστρεφε τὸ Δελτίον του, ἀδιαφορῶν τί λέγουν, τί σκέπτονται, ἢ τί θὰ κάμουν οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἰδοὺ ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς τὸ σχέδιον τῆς αὐξήσεως. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι οἱ φιλόμουσοι, οἱ εὔποροι, οἱ φιλοπρόοδοι μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας, ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τοὺς δυσχιλίους. Ἀλλ' ἂν καὶ ἄλλοι, ἐκ σκέψεων παρομοίων πρὸς τὰς τοῦ ἀνωτέρω φίλου μας, παραμελήσουν ἢ διστάσουν νὰ ἐπιστρέψουν ἐγκαίρως τὸ Δελτίον των, μ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν ποῦ ἔχουν; Ἄ, ὄχι! ποτέ! κανεὶς δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇ οὕτω! Ἕκαστος πρέπει νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ μὴ ἀναβάλῃ. Κάμετε ὅλοι ὅ,τι πρέπει, καὶ μὴ ἐρωτᾶσετε τί θὰ γίνῃ. Τότε νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ γίνῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι. Ναί, «φασοῦλι 'στὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου,—ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστήριον,—ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαδελφὸν μετὰ ἐξαφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρῷον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

[*Συνέχεια ἐκ σελίδος 244*]

46. Ἑλένη Ἰωάν. Κυριέρη, Πειραιῶς.
47. Ἰσμήνη Κλεαν. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
48. Ἀλεξ. καὶ Δημ. Στεφ. Συριώτης, Ἀθηνῶν.

49. Ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης ὁ Βασιλόπαις ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.

50. Σπυρίδων Ἰωαν. Μπολάνης, Τριπόλεως.
51. Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς, Κερασοῦντος.
52. Ὀδυσσεὺς Γ. Λύδδης, Ἀλεξανδρείας.
53. Ἑλένη Σκλάβου, Σμύρνης.
54. Στέφανος Κ. Τριανταφύλλου, Καβάλλας.
55. Ἑλένη Ν. Τρεπελῆ, Χαλκίδος.
56. Γεράσιμος Ἀρ. Ἔσσλιν, Βώλου.
57. Ὀττίλια Π. Δινδερμάτερ, Ἀθηνῶν.
58. Μιλτιάδης καὶ Δανιὴλ Κ. Παππᾶ, Γαλαξίου.
59. Ἰωαν. καὶ Παναγ. Κ. Κουτσαλέξης, Ἀθηνῶν.
60. Ἐμμανουὴλ Ἰωαν. Τσουδερός, Ἀθηνῶν.
61. Δημήτριος Ι. Δρόσος, Σκοπέλου.
62. Ἑλένη Ἀλ. Σούτσου, Ἀθηνῶν.
63. Ἀριστοτέλης Γ. Καραπάνης, Πειραιῶς.
64. Ἰωάννης Δ. Δούμας, Ἀθηνῶν.
65. Mrs Agnes Mauro, Cheltenham Ἀγγλίας.
66. Κωνσταντῖνος Κ. Λαδόπουλος, Γενεύης.
67. Σμαράγδα Α. Λαδοπούλου, Σύρου.
68. Ἑλένη Γ. Λαμπίρη, Ἀθηνῶν.

[*Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου ἐγγραφησόμενοι*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, ἐν στιγμῇ ἄκρας μελαγχολίας.

— Τί ἄσχημον πρᾶγμα ποῦ εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς γένεια! Νά, παραδείγματος χάριν, χθὲς μ' ἐκτύπησε ὁ μπαμπᾶς, γιατί, μοῦ εἶπεν, εἶμαι ἀγενής. . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομκρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ 29ην Ἰουλίου, ἡ *Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης*, **ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος**, ἑώρτασε τὴν ἐπέτειον τῶν εὐτυχῶν Γενεθλίων Του, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἑνδέκατον τῆς ἡλικίας Του ἔτος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Διάπλασις ἀπευθύνει πρὸς τὸν σεπτὸν της Φίλον θερμότατα συγχαρητήρια καὶ ἐγκαρδιωτάτας εὐχάς, καθιβιάζει δὲ πρὸς Αὐτὸν παρόμοια καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀπανταχοῦ πολυπληθῶν φίλων της, γνωρίζουσα πόσην εὐλαβῆ ἀγάπην τρέφουσιν οἱ Ἑλληνόπαιδες, πρὸς τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν Συνδίδελφον.

Ἰδιαιτέρως χαίρει ἡ Διάπλασις, διότι τὰ γενέθλια τοῦ Βασιλόπαιδος φέτος συμπίπτουν μὲ τὴν ἐγγραφὴν Αὐτοῦ εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς. Μόλις ἡ εἴδησις τῆς περὶ Αὐξήσεως προτάσεως ἐφθασεν εἰς Πετρούπολιν, ὅπου διαμένει ἤδη ὁ Βασιλόπαις, ἀμέσως ἔσκευσε νὰ διαμηνύσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὅτι τὴν ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα, καὶ νὰ ἐγγραφῇ μετὰ χαρᾶς, δίδων οὕτω μέγα καὶ ὑψηλὸν παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας περὶ τοῦ τί ὀφείλουν νὰ πράξουν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Καὶ ἡ Διάπλασις, συγκινημένη διὰ τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως, εὔχεται εἰς τὸν ἀγαπητὸν Βασιλόπαιδα, οὕτω νὰ ἐνθαρρύνῃ εἰς ὅλην Του τὴν ζωὴν τὰ καλὰ ἔργα καὶ οὕτω πρῶτος νὰ δίδῃ πάντοτε τὸ παράδειγμα τῆς ὑποστηρίξεως πρὸς πραγμάτων πάσης προόδου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐξέλεξα, *Ο. Η. Γιαλλιτᾶ*, θά σου ἀνήκῃ. Ἀλλ' εἶνε δικαίωμά σου νὰ μὴ το μεταχειρίζεσαι πάντοτε, ἀλλὰ μόνον *ὅταν θέλῃς*. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ το σημειώνῃς ἢ νὰ μὴ το σημειώνῃς πλησίον τοῦ ὀνόματός σου εἰς ὅ,τι μοῦ στέλλεις. Καὶ ἂν μὲν τὸ σημειώνῃς θὰ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ κάμῃς χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου σου, ἂν δὲ τὸ παραλείπῃς, θὰ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ κάμῃς χρῆσιν τοῦ ὀνόματός σου. Οὕτω κάμνουν ὅλοι.

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος, *Μπουμπουνισμένο Μυαλό*, γράφεται ἐπὶ κοινοῦ χάρτου· μόνον διὰ τὰς Λύσεις ὑπάρχει χάρτης ἰδιαίτερος· θὰ σου παρατηρήσω ὅμως, ὅτι τὸ κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν χαρτί, καὶ ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, ὅπως μοῦ στέλλεις σήμερον τὰς Ἀσκήσεις σου. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὁμιλουσεύσεως τοῦ «Χάρτου τοῦ Νοτίου Πόλου» καθὼς καὶ τοὺς φίλους σου.

Ἀτρόμητε Σπαρτιάτα. δὲν εἶχα ἀρίαν ἡμέραν ἔκδοσεως διὰ τὸν «*Πρόαντα τὸν Νίκιλου*» ἕκα μόνον ὅτι θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον. Ἐλογάριασα ὅμως χωρὶς τὸν Τυπογράφον καὶ τὸν Τσιγγογράφον, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀκόμη τὸ βιβλίον δὲν εἶνε ἕτοιμον. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς του θὰ τὴν ἀναγγείλω προσεχῶς.

Λαμπρὰ εἰς τὰς ἐξετάσεις του ὁ *Δελφὶν* τοῦ *Βοξείνου*, μόνον ποῦ δὲν ἐφώναζε πολύ. Καὶ ὁ πατέρας του ὄχι μόνον τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸν «Πρόαντα» ἀλλὰ του ἠγόρασε καὶ ἕνα ὡραῖο ἱππάριον διὰ τὴν ἱππασίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ *Δελφὶν* τοῦ *Βοξείνου* τρελλαίνεται. Νὰ εὐτυχισμένο παιδί!

Τί μου μέλει. ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου—φαντάζεσαι μὲ ποίαν χαράν, κατόπιν τῆς μακρᾶς καὶ ἀνεξηγήτου σιωπῆς σου—καὶ συνεμορφώθην. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφήν σου, διὰ τὸν νέον συνδρομητήν, ὁ ὁποῖος *διαφέρει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους*. Καὶ πραγματικῶς! ἕνας κύριος ἡλικιωμένος καὶ πεπαιδευμένος καὶ ποιητὴς—τὸ ὄνομά του δὲν μου ἦτο ἄγνωστον,—καὶ τὰ γίνῃ συνδρομητής μου καὶ νὰ μὲ ἀναγιώσκῃ. . . ἄ, μεγάλη τιμὴ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν κύκλον μας!

Καλκάντζαρε, χαίρω ποῦ ἀπεράσισες νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ νὰ φαίνεσαι συχνὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἕν ἄλλο ψευδώνυμον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, διότι *Μέγας Ναπολέων* εἶνε ἤδη ἄλλος φίλος μου. Ἕως τότε, ἀναβάλλω καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν προτάσεών σου, τὰς ὁποίας ἤθελες μὲ νέον ψευδώνυμον.

Τί χαριτωμένη ἐπιστολὴ τῆς *Καρδερίνας*, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγραφεῖ τὸ μέχρι Τραπεζοῦντος ταξείδιόν της! Ἐπεβιβάσθη τῆς «Ἰωνίας» ἐκ Πειρᾶ ὡς καὶ ἐπεσκέφθη διαδοχικῶς Χίον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν, Νικομήδειαν, Ἀμισόν, Κερασοῦντα καὶ Τραπεζοῦντα· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν διὰ τοῦ ἰδίου δρομολογίου, ἀντιθέτως, ἐπέστρεψεν εἰς Πειραιᾶ. Τὸ ταξείδι διήρκεσε 18 ἡμέρας καὶ φαντασθῆτε πλέον τί ἐντυπώσεις ἀπεκόμισεν ἡ *Καρδερίνα* ἀπὸ τόσα μέρη. Ἕνα ὁάσος μάλιστα εἰς τὴν Νικομήδειαν πόσον τῆς ἤρεσε! «Πλάτανοι, δρῦες καὶ ἄλλα γιγαντιαῖα δένδρα—μοῦ γράφει, — τὸ ἐσχηματίζαν, πυκνοὶ δὲ καὶ ἀκανθώδεις θάμνοι ἠμπόδιζον πανταχόθεν τὴν δίοδον. Αἱ πελῶριαι πτέριδες, αἱ καλύπτουσαι τὸ ἔδαφος, ἔφθαναν μέχρι τῆς ὀσφύος μας, τοὺς δὲ κορμοὺς τῶν δένδρων ἀπεκρυπτον περιπλοκάδες καὶ κισσοί. Παντοῦ ἐρημία καὶ ἀγριότη... Ἐνόμιζα ὅτι εὑρίσκομαι εἰς κανὲν ἐκ τῶν δασῶν ἐκείνων τῆς Σουμάτρας, τῶν περιγραφομένων εἰς τὸν Παιδίον τῶν Δασῶν» καὶ ἐπερίμενα ἀπὸ στιγμὴ εἰς στιγμὴν νὰ ἴδω παρουσιαζομένην ἐνώπιόν μου καμμίαν τίγριν ἢ τοὐλάχιστον κανένα οὐραγγουτάγγον.»

Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ, σὺ «ποῦ ζῆς μὲ τὰ ὠραῖα πράγματα ποῦ γράφω, αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου; Διατί ζητεῖς νὰ το ἀλλάξῃς καὶ μάλιστα μὲ ψευδώνυμον ἄνῆκον εἰς ἄλλην φίλην μου; Ἂν ἐπιμένῃς, διάλεξε κανὲν ἄλλο.

«Εἰς τῶν ἀνέμων τὴν πνοὴν τὰς πτέρυγας ἐκτείνω,—μετρῶ τοῦ χρόνου τὴν ζωήν, ἀκέφαλον ἂν μείνω.» Λύσις: *Ἀεσδς—Ἔτος*. Δεκαπέντε πρέπει νὰ μου ἔστειλαν αὐτὸ τὸ αἴνιγμα τώρα τελευταίως. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔκλεψαν ὁρά γε; Καὶ διατί μ' ἐκπῆραν διὰ κλεπταποδόχον; Δὲν εἶπα ὅτι θέλω *πρωτοτόπους* Πνευματικὰς Ἀσκήτεις; —Καμμιὰ φορὰ τὴν παθαίνω, εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ τὰς περισσοτέρας ἢ ἀπάτη ἀνακαλύπτεται καὶ ... ῥίπτεται εἰς τὸ κελαθι· Νὰ το ἠξεύρουν.

Κάλλιστα τὸ ἐνόησες, *Δημήτριε Δρίβα*. Τὸ ζῷον τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Διηγήματος εἶνε μία πονηρὰ Ἀλώπηξ. Τὸ διήγημα μάλιστα δύναται νὰ τιτλοφορηθῇ: «Ὁ Ξυλοκόπος καὶ ἡ Ἀλεπού.»

«Τώρα πλέον πιστεύω—μοῦ γράφει ὁ *Ψάλλων Ρύαξ*,—δὲ ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ εὑρίσκῃ τὴν σκήνην τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀναιμικήν. Μετὰ τὸν *Λούσιον*, τὸ πρωτοτυπότατον *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ ὁ στυρνὸς *Γαλασμὸς Κόσμου* τῆς ἔχυσαν τόσον αἷμα, ὥστε φοβοῦμαι μήπως πίθῃ ἀπὸ ὑπεραιμίαν.» Καὶ ποῦ νὰ ἴδῃς ἀκόμη!

Ἄσπρο Λαγουδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ὅσα λέγεις καὶ περισσότερα ἀκόμη θὰ γίνουν, ὅταν σὺν Θεῷ, ἀπὸ τοῦ 1899 θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Γ' Περίοδον.

«Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὸ *Χρυσόψαρο*—μοῦ γράφει ἡ *Ἡμερος Περιστερά*,—πᾶς δισταγμὸς πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Ἐγὼ ἤθελα ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ σου στείλω πρώτη τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας· ἀλλὰ θὰ μ' ἐπρόλαβαν βεβαίως οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί σου. Δὲν βλάπτει ὅμως! Σοῦ το στέλλω καὶ ἂς ἔλθῃ ὀλίγον ἀργά. Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.»

Δὲν δύναμαι, *Βίγλα*, νὰ σου ἀπαντήσω τώρα, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶ εἰς μεγάλον κόπον. Ἐχε ὀλίγην ὑπομονὴν νὰ τελειώσῃ τὸ Εὑρετήριον, καὶ τότε θὰ δημοσιεύσω ὅλους τοὺς ὀφείλοντας Μ. Μυστικά. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου θὰ ἴδῃς ἂν ἐστάλησαν τὰ τετράδιά σου, ἢ ἂν ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

«Ὅλοι οἱ μπουναμᾶδες τῆς Πρωτοχρονιᾶς — μοῦ γράφει ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου*,—θὰ ἐξευτελισθοῦν, ὅταν φάσῃ ἡ διπλῆ Διάπλασις.» Ἔξοχον! Καὶ παρακάτω: «Ἠτο δυνατὸν νὰ νεχθῶμεν καὶ νὰκούσωμεν μὲ ἀδιαφορίαν, ὅτι οἱ Βούλγαροι κατώρθωσαν νὰναπτύξουν περιοδικὸν ἀνώτερον τοῦ ἰδικοῦ μας; Μεγάλη ἐντροπὴ διὰ τοὺς φίλους σου, ἀγαπητὴ Διάπλασις.» Τώρα πλέον ὄχι· μὲ τὴν Ψηφοφορίαν, ἐτελειώσαν ὅλα . . . — Ὁ δὲ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* γράφει: «Δέν το ἀνέχομαι, ἀγαπητή μου, οἱ Βούλγαροι νὰ φροντίζουν περισσότερον περὶ τῆς προόδου των ἢ ἡμεῖς. Ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, ἐξ ἧς ὅλα τὰ ἔθνη ἐδιδάχθησαν καὶ ἐμορφώθησαν. Τώρα δὲ ἄλλα ἔθνη καὶ κραεῖδια, ὡς ἡ Βουλγαρία, νὰ φαίνωνται ἀνώτερα τῆς διδασκάλου των; Ἂς φανῶμεν λοιπὸν δραστήριοι, φιλόμουσοι, ἐνεργητικοί, φιλοπρόοδοι, καὶ ἂς πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μέγα ὄνειρόν μας!»

Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ, καὶ φέτος λοιπὸν εἰς τὴν Ἄνδρον τὴν ἀγαπημένην σου; τί καλά! Περιμένω πάλιν τὰς ἐντυπώσεις σου καὶ τὰς ὡραίας ἐκείνας περιγραφάς σου.

Βεβαίως, *Ἀτταλίριον Ρόδον*, δὲν πταίεις ἐὰν ἔμεινες ὀπίσω εἰς τὰ μαθήματα, ἀφ' οὗ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον οὔτε σχολεῖα καλὰ ὑπῆρχαν, οὔτε διδάσκαλοι. Ἔγινε καλὰ τὸ χέρι σου;

Γαλανὴ τοῦ Λίγιου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 422 «Τριπλῆ Ἀκροστοιχὶς» εἶνε ἰδική σου, μολονότι ἐδημοσιεύθη μὲ τὸ ψευδώνυμόν τῆς *Φιλέργου Κόρης*. Ἔγινε λάθος, διότι δὲν εἶχες ὑπογράψει τὰς Πνευματικάς σου Ἀσκήσεις, καὶ σε εἰδοποιῶ διὰ νὰ μὴ παραξενευθῇς. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς σου ἐλήφθη.

Ἀρίων Μηθυμναῖε, δὲν εἶχες σημείωση τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀνέφερα μὲ τόνομά σου. Τὸ νὰ σε εἰδοποιήσω ὅμως, ὅτι ἀφείλεις τόσα ἢ τόσα λεπτά, δὲν εἶνε καμμία κατηγορία, φίλε μου· εἶνε ἁπλῆ εἰδοποίησις, χωρὶς καμμίαν σημασίαν, ἡ ὁποία ἐπίσης γίνεται πρὸς ὅλους δοθείσης περιστάσεως - καθὼς βλέπεις συχνὰ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου.

Δύο γράμματα μὲ νακὰ πένθεμα περιθώρια αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα! Τὸ ἓν ἀπὸ τὴν *Μαγνητικὴν Βελόνην*, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν *Παπαρούνα τῆς Πενταλῆς*· θρηνοῦν καὶ αἱ δύο τὸν θάνατον τῶν ἀγαπητῶν πατέρων των. Ὦ, πόσον μὲ συνεκίνησε τὸ δυστύχημά των καὶ πόσον παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ παρηγορήσῃ τὰς προσφιλεῖς μου ὀρφανές!..

Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας, μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἔλαβα ἐπιστολήν σου, ἐν ᾧ ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶχες πλέον λησμονήσῃ. Μὴ δαείξῃς τὰ φυλλάδιά σου· νὰ τώρα ποῦ σοῦ τα ἔγασαν, καὶ διὰ νὰ τ' ἀναπληρώσῃς, θὰ τα πληρώσῃς πρὸς 15 λεπτὰ τὸ ἕν.

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, ἔλαβα τὰς ὡραίας σου Ἀσκήσεις, ἀνεμένω δὲ καὶ τὰς ἄλλας. Πραγματικῶς τὸ Β' Μέρος τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων» εἶνε θαυμάσιον· ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε καταμαγευμένοι καὶ το παρακολουθοῦν μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Ὁ δὲ «Χάρτης τοῦ Νοτίου Πόλου» ὁ ὁποῖος σ' ἐτρέλλανε καὶ σε ἠνάγκασε νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μυθιστορήματος ἐξ ἀρχῆς; Βέβαιος;

Πάλιν παράτονα, *Δύγερινέ*; Εἰς κανένα δὲν ἀπαντῶ συχνότερα ἀπὸ σέ, καὶ αἰωνίως παραπονεῖσαι. Σήμερον δὲν ἔγω τόπον διὰ πληροφορίας, ὥστε ἡ πρὸς τὴν *Εὐέρπην* θὰ μείνῃ. Ἄλλως τε ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν ὑπὸ ὅρους δὲν γίνεται. Ὅ,τι λέγει ὁ Κανονισμός.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά σας.

δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Σαλαμίνιαν Σπηγγαλιέα* (Δ. Σ.) *Ἀντάρτην* (Σ. Δ.) *Φιλέρημον Τρυγόνα* (Δ. Π.) *Μικρὸν Ποιητὴν* (Δ. Χ.) *Ἀτρόμητον Λέαιναν* (Π. Μ.) *Θερινὴν Βροχήν* (Δ. Β.) καὶ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* (Ν. Χ.)

Ἀδπαθμοί, πληροφορίαι: παραλείπονται σήμερον ἐλλείψει χώρου. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ πρὸ τῆς 26 Ἰουνίου, ἂς λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ τας ἐπαναλάβουν, ἀλλά. . . χωρὶς παράπονα. Ψηφίσατε τὴν Πρότασιν τῆς Αὐξήσεως νὰ ἔχωμεν τόπον δι' ὅλα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναλλάξουν: Τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Χρυσόμαλλον Λέοντα*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Λευκὴν Περιστερά* — ὁ *Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Ἑσπέρπην*, *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην* καὶ *Κόρην τοῦ Ζαλόγου* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, καὶ *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Τσιμ-Περεραὶ-Μουζέ* — ἡ *Χρυσοῦλα Θ. Παναγοπούλου* μὲ τὴν *Μαρίαν Ἀριστοῦφ* καὶ *Ἀσπασίαν Δημητρίου* — ὁ *Τάνταλος* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους* μὲ τὸν *Δούσιον*, *Ταναγραίαν Κόρην*, *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν* — ὁ *Ἱππότης τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς* μὲ τὸν *Χρυσόμαλλον Λέοντα* μὲ τὴν *Ὑποδρύγιον Ἀμύναν* — ὁ *Σπέριος Κάσσιος* μὲ τὸν *Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην*, *Πίφ-Πάφ* καὶ *Ναυτοπόδαν* — ὁ *Λαδωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Παπουτσωμένον Γάτον*, *Ξενητευμένην Συριανὴν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* καὶ *Ὀλυμπιονίκην* — ὁ *Πατρίκιος τῆς Αὐγούστης* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Ναυτοπόδαν*. — ἡ *Ναΐας* μὲ τὸν *Δούσιον* καὶ *Ἴριδα* — ὁ *Χιονοσκεπὴς Ταύγετος* μὲ τὸν *Τρεχαγρευσόπουλον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — ἡ *Λευκὴ Πόλις* μὲ τὴν *Δούκισσαν* — τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* — τὸ *Ἄσπρο Λαγουδάκι* μὲ τὸν *Τρεχαγρευσόπουλον*, *Ζωρζὴν Νεγρεπόντεν*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλας* καὶ *Ν. Λίβαν* — ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* μὲ τὸ *Χρυσόψαρο*, *Φωτοβόλον Τόξον*, *Ἰόνιον Πέλαγος*, *Ἀσπροποταμίσιν* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — ὁ *Δημήτριος Δρίβας* μὲ τὴν *Μαρίαν Καλάρη*, *Χρυσίνην Γερούση* καὶ *Ἀνδριάνην Βλασσοπούλου* — ὁ *Μπὰμ Μπούμ* μὲ τὸν *Τρεχαγρευσόπουλον*, *Πῶς τὰ περγᾶς*, *Μήν τα ρωτᾶς*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Λάμπροντα Ἀστέρα*. — τὸ *Τί με μελεῖ* μὲ τὸν *Ἀπόστολον Βράχον*, *Ἡφαιστον* καὶ *Μολαΐδην*. — ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον Ξανθὴν Νησιοτοπούλαν*, *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον*, καὶ *Κεραυνοβόλον Δία* — τὸ *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Ναΐαδα*, *Ἀντίο Μαστέλλο* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλαν* — ὁ *Νόσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὴν *Ἀγραίαν Ἄρτεμιν*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μέλαινα Ἀστέρα* (θὰ το ἴδῃς εἰς τὴν κρίσιν·) *Χρυσῆν Βεργίτσαν* (ἔλαβα τὴν ἄσκησίν σου· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ λύσις της; πρέπει νὰ ἔχω καὶ τὴν λύσιν, διὰ νὰ ἴδω ἂν εἶνε ἐξία δημοσιεύσεως·) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον*, *Ὀρφέα* (μὲ τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου δι' τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πάππου·) *Ἐρεχθεῖον* (ἐφύλαξα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ δημοσιεύσω ἓν ἀπόσπασμα εἰς τὰς Γνώμας Συνδρομητῶν τοῦ Πανηγυρικοῦ Λευκώματος·) *Ποντικόν*, *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα*, *Οἰνόην*, *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγήν καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις·) *Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ* (εὔχομαι κ' ἐγὼ νὰ βραβευθῇς·) *Μπὰμ-Μπούμ*, *Γοττοφρέδον Βυλλιόνου*, *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ* (ἀλήθεια· ὄχι καλωσύνη·) *Δούκισσαν* (ἀπαντᾶσαι· ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» δὲν εἶνε μόνον δι' ἀόρατα εἶνε δι' ὅλον τὸν κόσμον, διὰ μικροὺς καὶ διὰ μεγάλους· ἄρχισε νὰ την διαβάζῃς, νὰ ἰδῇς πῶς θὰ γλυκαθῇς·) *Φωτοβόλον Ἀκτῖνα* (ποῦ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν της διὰ τὴν Ψηφοφορίαν τῆς ἐπιάσθη καὶ γλῶσσα καὶ χέρια καὶ μυαλό, ὥστε μόνον ὀλίγας γραμμὰς μοῦ ἔγραψε·) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (μὴ περιμένῃς πρῶτα τ' ἀποτελέσματα ἐνὰ ἰδῇς τὲς προκοπές σου· διότι δὲν ἠξεύρω ποτὲ θὰ δημοσιευθοῦν·) *Γλυκὸ Φιλάκι* (σοῦ εὔχομαι πᾶσαν προκοπὴν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν νέαν σου διαμονήν. ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ με ἀγαπᾷς καὶ μακρόθεν ὅσον καὶ ἐκ τοῦ πλησίον·) *Τόρινθα* (τὰ ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ·) *Νικόλαον Πλατῆν* (ἔλαβα ἀπὸ Μακαριάδην·) *Λευκὴν Πόλιν*, *Ὀδυσσέα Γ. Λύδδην* (ὅλοι σὲ ἀνασπάζονται·) *Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν·) *Ναΐαδα* (καὶ τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν, τὴν ἐφύλαξα διὰ τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα·) *Λευκοσκεπῆ Ταύγετον* (ἐχάρην πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν ὅλης τῆς ἀγαπητῆς σου οἰκογενείας τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι· διὰ τὸ λεύκωμα στεῖλε ὅσας καὶ ὅσων γνώμας θέλεις·) *Γαβριὴλ Κορβισιάνον* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῳ θερμὴν ἀγάπην· ἀλλὲ ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα·) *Πατρίκιον τῆς Αὐγούστης* (ἀλληλογραφία· μόνον μεταξὺ ὁμορύλων ἐπιτρέπεται·) *Μέλαινα Ἱππότην* (ἔστειλα· ἤτο λάθος τοῦ διεκπεραιωτοῦ· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις σου καὶ ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν·) *Λαδωμένον Ποντικὸν* (πολὺ καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς σου· νάκούῃς πάντοτε τοὺς μεγαλυτέρους· ἔπειτα ἤτο δυνατὸν νὰ ἐκλέξω βιβλίον ἄνοστον;) *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας* (ὅλα μαζί, ἐτὸ ἴδιο χαρτί; μὰ δὲν εἶπα ὄχι;) *Ἱππότην Γουλιέλμον* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Σκουλῆκι τῆς Γῆς*, *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς* (τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει κανονισθῆ πλέον· ἕκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ φανερώσῃ ἢ ὄχι τὸνομά του, ἐκτὸς ἂν προηγηθῇ συμφωνία, ἤτις νὰ τον ὑποχρεώνῃ νὰ το φανερώσῃ·) *Δυρικὸν Ποιητὴν*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (θὰ ἴδῃς ὅτι ἔκαμες τὴν λαμπροτέραν χρῆσιν τῶν χρημάτων σου, μάλιστα ὡς φιλόμουσος ποῦ εἶσαι, ὄνομα καὶ πρᾶγμα·) *Κωνστ. Σ. Βιδόπουλον* (ὄχι· τὸ ποσὸν ἤτο ἐπαρκές·) *Ἱππότην τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς* (εἴμεθα σύμφωνοι· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ·) *Πέτρον Θ. Γρυπάρην* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν·) *Ζεβάν*, *Ρομπτσῶνα Κρόσσον* (ὀφείλαις 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν·) *Τάνταλον* (πεῖσέ τον λοιπόν!) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς καὶ ἐνθαρρυντικοὺς λόγους·) *Πρωτομαγιάν* (τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας!) *Ἀετομάχον* (ποῖον ἄλλο τὸ αἴτιον, παρὰ ἡ ἀμέλεια τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως σας;) *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ἀνδρέαν Πρίντεζην*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὸ μυστικόν τῆς Μαργαρῶς, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὅλοι ἂν την ηὕρατε σωστὰ ἢ ὄχι.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Ἰουλίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅσον νὰ γράψωμεν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοστίζει εἰς τὴν Γραμμάτειάν μας εἰς φοκέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

426. Λεξιγρίφος.

Ἕνας φθόγγος μουσικῆς
Μ' ἕνα βασιλιᾶ τρελό
Καὶ μ' ἕν ἄλλο ἀπόμη. . . ἄν,
Κατεβαίνουν 'στὸ γιαλό
Γιὰ νὰ κάμουν καὶ οἱ τρεῖς
Τί νομίζετε; —Λουτρόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωλασμοῦ Κύρου.

427. Στοιχειόγριφος.

Τὴν εὐχήν μου θὰ σου δώσω, ἂν καὶ σὺ δὲν μὲ [πειράξῃς.
Ἀλλὰ θὰ σε τυραννήσω, τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλ- [λάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀειθαλοῦς Ῥόδου.

428. Ἀναγραμματισμός.

Τοῦ ναύτου τὸν σωτῆρα ἂν ἀναγραμματίσῃς.
Ἐπὸ κῦμα θὰ τον εὕρῃς ἐπάνω, ἂν ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Π. Δρίβα.

429. Ψαροκόκκαλον.

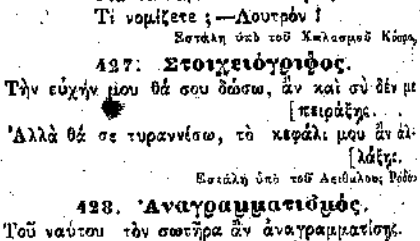

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειρὰν: πτηνόν, ἄνθος, σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, καρπός, ἔντομον, νῆσος, μία τῶν Ὠκεανίδων, αὐτοκράτωρ. — Σημειωτέον ὅτι ἑκάστη λέξις θὰ ἔχῃ πέντε γράμματα καὶ θὰρχίζῃ ἐκ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς γραμμὰς πρὸς ἀλλήλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

430 Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1. — Κίναρος, ἡ νῦν Κινάρα, νῆσος ἐστὶ τοῦ Αἰγαίου.
2. — Ὅσιρις καὶ Ἶσις, δύο αἰγύπτιαι θεότητες.
3. — Ὁ Πῶρος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.
4. — Τῆς θεᾶς Ἥρας σύζυγος ἦν ὁ Ζεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου.

431. Φύρδην-Μίγδην

Ἡσαρὶ τκαδαισέδες στ σαντάλαελαιν κιρμὰ μυτσάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Ἀρδίου Πατικίου.

432.—436 Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ὅλας τόσας λέξεις:

παιὼν, *σεισμός*, *μέλας*, *Ἄργος*, *ἄρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωροῦ Μεσαίου.

437—439. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *κάδος* διὰ 3 μετομορφ. νὰ γίνῃ *πίθος*.
2. Ἡ *πόλις* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *κώμη*.
3. Αἱ *πέτραι* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνουν *δῶρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοσμᾶ.

440. Ἐρώτησις.

Διὰ ποῖον γεγονὸς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι συνέβη εἰς τὰ τόσα πρὸ Χριστοῦ, ἢ εἰς τὰ τόσα μετὰ Χριστόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς τοῦ Αἰγίου.

441. Μεθοδοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τεσσάρων Κρητῶν, ὧν τὰ τρία Εὐρωπαϊκά, σχηματίσον ἓν ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρωμέρε.

442. Ἐλλιποδύμφωνον.

εο-ουε-ωειο-αειη-ε-΄-οειο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος τοῦ Ἰουλίου.

44. Γρίφος.

$$\frac{\text{Ο}}{\text{Λ΄}} + \frac{\text{αΐ}}{\text{επ}} \text{ ρια ΘΜ ἄν.}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπιστολογράφου Ὀλίου.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀντίστη Κωνσταντινίδου 1889